REVISTĂ LUNARĂ DE GÂND CREȘTIN ANUL I

Revista Renovatio

Nr. 2

Februarie 2026

De ce uneori sunt atât de slab? · Florin Ianovici
Rabdă în tăcere · Florin Ianovici
Sunt bine · Florin Ianovici
Vorbim, dar...! · Florin Ianovici
Căutăm un loc unde curge lapte și miere · Florin Ianovici
Numărat prin har · Florin Ianovici
Zăpada se coboară din ceruri · Florin Ianovici
Și cel neprihănit cade · Florin Ianovici
Ce este semnul crucii din cenușă pe frunte? · Florin Ianovici

Editor: Asociația Creștină Renovatio · număr retrospectiv, alcătuit la 2 noiembrie 2026

București, 2026 · misiunearenovatio.ro/revista/

SUMAR

1. De ce uneori sunt atât de slab?

   Editorial · Florin Ianovici · https://misiunearenovatio.ro/editoriale/de-ce-uneori-sunt-atat-de-slab/

2. Rabdă în tăcere

   Editorial · Florin Ianovici · https://misiunearenovatio.ro/editoriale/rabda-in-tacere/

3. Sunt bine

   Gând · Florin Ianovici · https://misiunearenovatio.ro/editoriale/sunt-bine/

4. Vorbim, dar...!

   Editorial · Florin Ianovici · https://misiunearenovatio.ro/editoriale/vorbim-dar/

5. Căutăm un loc unde curge lapte și miere

   Gând · Florin Ianovici · https://misiunearenovatio.ro/editoriale/cautam-un-loc-unde-curge-lapte-si-miere/

6. Numărat prin har

   Editorial · Florin Ianovici · https://misiunearenovatio.ro/editoriale/numarat-prin-har/

7. Zăpada se coboară din ceruri

   Gând · Florin Ianovici · https://misiunearenovatio.ro/editoriale/zapada-se-coboara-din-ceruri/

8. Și cel neprihănit cade

   Editorial · Florin Ianovici · https://misiunearenovatio.ro/editoriale/si-cel-neprihanit-cade/

9. Ce este semnul crucii din cenușă pe frunte?

   Editorial · Florin Ianovici · https://misiunearenovatio.ro/editoriale/ce-este-semnul-crucii-din-cenusa-pe-frunte/

EDITORIAL

De ce uneori sunt atât de slab?

Florin Ianovici

Nu aș recunoaște, cum nici tu nu o faci, că uneori nu îmi place de mine. Nu îmi place că sunt slab. Știu că este o vreme a gardurilor și a aparențelor, deci nu sunt naiv să consider că sinceritatea este calea omului. Nu e. Mai degrabă, calea omului este camuflajul: ce nu e bine acoperim, iar ce este bine strigăm pe toate drumurile.

Totuși... mie îmi face bine sufletește să recunosc că uneori sunt slab. Când stau în odăiță, aici, în spațiul părtășiei cu El, nu mai rămâne loc de ocolișuri. Și, paradoxal – deși este în logica credinței – fiecare pas al sincerității mă vindecă sufletește.

Poate că și tu, ca și mine, ai puterea să recunoști că uneori ești slab. De la frigiderul pe care nu îl poți ocoli noaptea târziu, până la rugăciunea amânată, vezi clar urmele slăbiciunii tale. Duhul este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă. Cu duhul fac planuri, cu duhul îmi înalț visele, dar carnea este tare păcătoasă și, atunci când trebuie să dea extemporalul faptelor, se dovedește neputincioasă.

Cu mintea limpezită de aerul părtășiei cu El, cu inima întărită de dragostea apropierii de El și, mai ales, cu Sfintele Scripturi sub ochi, mi-a devenit clar de ce uneori sunt slab.

Dăm înapoi din pricina COSTULUI. Când hrănim voința cu planuri, iar gândurile zboară în înaltul viselor, totul este ușor. Când începem să înfăptuim, apare truda, disconfortul, oboseala. De aceea mă rog lui Dumnezeu să mă ajute să învăț să mă odihnesc în El. Mă rog să mă ajute să ies din oboseala cronică.

Am înțeles de curând că oboseala poate fi vindecată prin disciplina sufletului, a minții și a trupului. Eforturile în salturi sunt extenuante, dar antrenamentul constant elimină oboseala și mărește rezistența la efort. „Mă port aspru cu trupul meu”, spunea apostolul. „Nu dau voie gândurilor mele să se abată de la Hristos”, spunea tot Pavel. Iar inima o țin pe calea rugăciunii și a revărsării Duhului Sfânt, ca să nu se usuce.

Dăm înapoi din pricina DEZAMĂGIRII. Când acționezi, dai deodată peste o serie de lupte noi, la care nu te-ai așteptat: împotriviri, bariere, critici, trădări. Îți vine să îți iei câmpii. Tu așteptai ajutor, suport, încurajări și te trezești cu o împotrivire atât de mare, încât te șochează. Prietenii de ieri devin dușmanii de azi. De peste tot auzi șoapte, comentarii, râsete pline de dispreț și... abandonezi.

Am înțeles că dezamăgirea poate fi vindecată atunci când știu că lupt pentru ceva mai important decât mine. Atunci găsesc puterea să merg înainte. Încerc să mă uit nu spre corul nemulțumiților, ci spre binele pe care Dumnezeu îl lucrează atunci când nu dau înapoi. Dacă lupta ta devine lupta

Lui, dacă scopul tău devine scopul Lui, dacă planul tău devine planul Lui, atunci primești înviorare, putere și sprijin de la Cel care nu renunță niciodată: Dumnezeu.

Dăm înapoi din pricina RISIPIRII. Am deschis prea multe fronturi de luptă. Unele nici nu merită. Prea mult te străduiești să placi oamenilor. Consumi prea mult timp ascultând părerile lor. Ești prea legat de imaginea ta. Îți risipești puterea pe nimicuri – dar nimicuri costisitoare. Tovărășii risipitoare. Plăceri consumatoare de timp. Alții îți fac agenda, iar tu te lași purtat de ei.

Am înțeles că risipa poate fi vindecată atunci când mă concentrez pe țintă. „Dar fac un singur lucru", spunea apostolul Pavel. Să le luăm pe rând, în ordinea importanței. Nu te mai lăsa distras de lucrurile slabe. E prea puțin timp rămas la dispoziție ca să îți permiți lucruri inutile.

Eu sunt slab uneori. Totuși, acum, când recunosc aceasta, mă simt mai întărit. Mi-am deschis inima ca, împreună, să putem fi ridicați, înviorați și mai puternici. Am împărtășit cu voi gândurile și simțămintele inimii, întrucât vă simt aproape și îmi doresc să fim biruitori.

Dumnezeu este Acela care lucrează în noi și voința, și înfăptuirea. Aceasta mă liniștește.

Nu sunt, nu suntem singuri în lupta aceasta a voinței. Ni s-a dat și ni se dă harul Lui.

Prin harul lui Dumnezeu suntem ceea ce suntem și tot prin har vom fi și ceea ce încă nu am reușit să fim.

EDITORIAL

Rabdă în tăcere

Florin Ianovici

Vin de la Comisa de Protecție a Copilului. Lucrez în comisie de 13 ani. Azi am avut o urgență: o adolescentă de 14 ani a fugit de acasă. Familia ei este educată, realizată financiar. Adolescenta s-a certat cu mama ei.

Mama nemulțumită de rezultatele școlare o presează. Răspunsul fiicei: absențe de la școală și evadare în anturaj. Nu mai vrea să meargă acasă, ci la un centru de asistență socială.

Mă uitam la părinți: supărați, stânjeniți. Fiica îmbrăcată modern, isteață, revoltată. Tensiune între părinți și adolescentă. Mama și-a ieșit fin fire și s-a deschis un conflict. Cuvinte grele, supărare maximă.

Drama modernă din educație: părinți copleșiți de situație, adolescenți care fug de părinți și pleacă de acasă. Un viitor sub semnul întrebării și un prezent dureros.

Ce e de făcut?

Simplu: e nevoie să înduri și să rabzi. Nu îți pierde stăpânirea de sine. E un război în care ai o șansă să biruiești doar dacă ești calm, răbdător și îți pui nădejdea în Dumnezeu. Nu te certa, nu jigni, nu apela la gesturi ultimative întrucât toate acestea devin muniție pentru anturaj împotriva ta.

Așteaptă în tăcere deznodământul. Anturajul va trăda și adolescenta ta se va trezi. Va vedea fața urâtă și ipocrizia celor din grup și atunci își va întoarce fața spre părinți. Atunci va face comparații și este vital ca tu, părinte să nu ieși pe minus. Aceasta a fost secretul tatălui fiului risipitor: a lăsat ușa deschisă și brațele întinse.

Rabdă în tăcere, îndură și rămâi cu o inimă plină de bunătate și îndurare. În fondul e copilul tău care are o perioadă zbuciumată. În final, ochii I se vor deschide.

Dumnezeu să ne vină în ajutor.

GÂND · PSALMUL 62:8

Sunt bine

Florin Ianovici

Nu, nu ești bine.

Ești doar obosit să mai vorbești cu alții despre necazurile tale.

Nu, nu ești bine.

Ești doar precaut cu oamenii, pentru că deja știi că sunt mai degrabă iscoditori decât interesați de tine.

Nu, nu ești bine.

Ești doar apăsat de gândul de a nu mai fi o povară pentru alții.

Nu, nu ești bine.

Ești doar conștient că nimeni nu așteaptă cu adevărat să spui: „mi-e greu”.

Deja știi că întrebarea a devenit un joc social al adulților.

Nu, nu ești bine.

Ești doar încrezător că azi va fi altfel decât ieri.

Așa ai învățat să supraviețuiești: spunându-ți, măcar ție, că azi va fi mai bine.

– Ești bine?

– Da, sunt bine...

Aceasta a devenit scutul cu care ne apărăm în fața unei lumi grăbite, dezinteresate, bănuitoare, bârfitoare.

Dar este și rugăciunea mută a unui suflet care așteaptă doar de la Dumnezeu o altfel de zi.

O zi mai bună.

Mă rog să fiu și să fim mai bine.

Psalmii 62:8 – „Popoare, (suflete) în orice vreme, încredeţi-vă în El, vărsaţi-vă inimile înaintea Lui! Dumnezeu este adăpostul nostru.”

EDITORIAL · IOV 13:5

Vorbim, dar...!

Florin Ianovici

Ai vorbit deseori cu cei de lângă tine. Ți-au răspuns, ați vorbit, doar că de multe ori ai rămas cu sentimentul că e degeaba.

Ai vrut ca cineva să te înțeleagă. Să rezoneze un pic cu sufletul tău. Dar, în schimb, ai observat că, deși oamenii vorbesc cu tine, fiecare vorbește despre sine.

Multe vorbe, puțin interes.

Ai vrut ca cineva să te sprijine. Să-ți dea o mână de ajutor. Dar, în schimb, ai primit o lecție pe care nu ai solicitat-o. O lecție în care cel cu care ai vorbit mai mult te osândește decât te ridică.

Multe vorbe, puțină milă.

Ai vrut ca cineva să te lămurească. Să te ajute să-ți clarifici o problemă. Dar, în schimb, de multe ori ai plecat mai confuz decât ai venit.

Multe vorbe, puțină lumină.

Ai vorbit cu Dumnezeu...!

Cu gândul sau cu vorba. În rugăciune sau prin suspin.

Nu ți-a vorbit. Nu ai auzit vreun cuvânt de la El. De multe ori a fost o tăcere lungă. Dar tăcerea aceasta, deși grea, te vindecă mai mult decât o mie de cuvinte ale oamenilor. El nu îmi prea vorbește, dar mereu simt prezența Lui plină de pace și dragoste, cum mă învelește așa cum o mamă își acoperă puiul.

Nu ți-a vorbit. Nu ai auzit vreun cuvânt de la El. Dar tăcerea aceasta te-a lăsat cu tine. Așa ai aflat că sufletul tău dorea de mult să vorbească el cu tine, dar era prea aglomerat. Erau prea multe voci în jurul tău.

Nu ți-a vorbit. Nu ai auzit vreun cuvânt de la El. Dar, în tăcerea Lui, ai ridicat ochii și ai început să vezi fărâmele de har presărate în fiecare zi. Ai început să vezi cum mila Lui te-a ocrotit, cum bunătatea Lui te-a hrănit. Era nevoie doar de liniște ca ochii să se deschidă.

Nu ți-a vorbit. Nu ai auzit vreun cuvânt de la El. Dar tăcerea aceasta te-a împins către Biblie. Când ai deschis-o, ai început să înflorești. Fiecare cuvânt strâns în suflet a devenit răspuns, sfat și tărie.

Oamenii vorbesc. Mult și, de multe ori, degeaba.

Dumnezeu tace de cele mai multe ori, dar tăcerea Lui vorbește mai mult decât orice cuvânt al omului.

Poate e timpul să învățăm să tăcem. Poate e timpul să învățăm să ascultăm tăcerea lui Dumnezeu care... vorbește.

Bine zicea dreptul Iov:Iov 13:5 – „O, de ați fi tăcut, ce înțelepciune ați fi arătat!”

Învață-ne, Doamne, să iubim tăcerea.

GÂND

Căutăm un loc unde curge lapte și miere

Florin Ianovici

În clipele noastre de nostalgie, atunci când închidem ochii, visăm la un loc liniștit, curat, frumos, plin de verdeață și viață. Astăzi există locuri luxuriante, de o frumusețe aparte, dar toate sunt turistice și vin la pachet cu un preț prohibitiv pentru cei mai mulți.

Dumnezeu a promis poporului Său un loc unde curge lapte și miere. Așa au ajuns în Canaan și nu există credincios care să nu-și fi imaginat strugurele acela imens al Țării Promise. Oare așa arată astăzi locul unde pășesc credincioșii?

Te zbați cu aglomerația din jur, te simți deseori sufocat de nepăsarea celorlalți, iar ochiul se uită cu tristețe spre cenușiul unei vieți în care nu vezi nicio urmă din ciorchinele miraculos al Canaanului.

Cum e cu locul unde curge lapte și miere?

Dis-de-dimineață am primit un răspuns în cugetul meu: locul ales de Dumnezeu pentru noi este binecuvântat nu prin CE găsim acolo, ci prin CEI ce pășesc acolo, adică prin tine.

Tu ești binecuvântarea care va aduce frumusețe fiecărui loc.

Tu ești mierea care va îndulci amarul fiecărui loc unde vei călca.

Tu ești minunea locului unde te duce Dumnezeu.

Tu ești lumina care luminează mai frumos decât răsăritul zilei.

Tu ești înflorirea care aduce viață fiecărui loc unde te afli.

Pentru că ești binecuvântat și aduci binecuvântarea cu tine, orice loc pe care va călca talpa piciorului tău va deveni un loc unde curge lapte și miere.

Mulțumim lui Dumnezeu că ne-a făcut purtători de binecuvântare.

EDITORIAL

Numărat prin har

Florin Ianovici

Pus la pământ și numărat.

Aceasta este dorința celui rău. Pentru diavol, viața este un ring în care trebuie să cauți knockout-ul cu care să-l dobori pe cel din fața ta. Desigur, cel rău va găsi pe cineva care să te culce și pe tine la pământ.

În fond, fiecare om de lângă tine este vânat de cel rău ca să facă din el un boxer care să te doboare. Diavolul vrea să facă din oameni niște certăreți, plini de amărăciune și violență. El vrea să ne nimicim unii pe alții.

Poți să te lași jucat pe degete de cel rău și să începi săptămâna cu nervi, reproșuri, plin de nemulțumire. Poți privi semenii ca pe niște dușmani, ca pe niște rivali care stau în calea ta. Poți vorbi de rău, poți bârfi, poți arunca dispreț și ocară – dar să știi că vei face jocul celui rău.

Ascultă...! Și Dumnezeu numără: prin har.

Harul că doar El te cunoaște cu adevărat.

Îți numără perii capului, ca să știi că ai preț înaintea Lui. El vede în viața ta detalii pe care nimeni nu le știe. Oamenii nu cunosc ceea ce Dumnezeu cunoaște. Dumnezeu nu judecă așa cum judecă omul. El știe luptele tale și puterea ta. Știe cât poți duce.

Harul că El se pleacă spre tine.

El socotește numărul stelelor și le dă nume la toate, dar coboară și la tine, pe tine te cheamă pe nume. Tu ești copilul lui Dumnezeu, ai primit dreptul să te numești astfel, iar Dumnezeu Atotputernic are inimă să vină și să te cuprindă în brațele Lui.

Harul că El îți călăuzește pașii.

El numără pașii vieții tale de pribeag. Când drumul devine anevoios și lipsit de resurse, El este acolo să îți dea apă și pâine, să te ferească de șerpii din pustie și să te călăuzească atunci când furtuna vrea să-ți oprească înaintarea. Nu ești singur pe drum, niciodată.

Harul mângâierii.

El pune în burduf lacrimile tale. Lui îi pasă cu adevărat și suferă alături de tine. Atât de mult te iubește... El este Tatăl tău. Nu ești părăsit.

Odihnește-ți inima. Viața ta este numărată de Dumnezeu și păstrată în Hristos. Nimic din ce trăiești cu El nu se pierde.

GÂND

Zăpada se coboară din ceruri

Florin Ianovici

Ea nu se mai întoarce. Ea udă pământul și-l face să rodească. Îmbrățișează pământul, și acesta odrăslește, ca sămânța semănătorului să dea pâine celui ce mănâncă.

Cum zăpada nu se mai întoarce, ci ajută sămânța să dea rod, așa Cuvântul lui Dumnezeu nu se întoarce fără să rodească.

Zăpada se va topi. Acolo unde e asfalt, ea doar va adânci crăpăturile.

Zăpada se va topi. Acolo unde va găsi pământ, îl va înmuia pentru rodire.

Cuvântul se așterne zi de zi peste noi. Acolo unde e o inimă bolovănoasă, acesta va adânci crăpăturile neascultării și ale răzvrătirii.

Acolo unde este o inimă bună, va rodi în tăcere dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea și înfrânarea poftelor.

Ce multă zăpadă a căzut...

Cât Cuvânt am primit...!

Rodit-am?

EDITORIAL · PROVERBE 24:16

Și cel neprihănit cade

Florin Ianovici

„Căci cel neprihănit de șapte ori cade și se ridică, dar cei răi se prăbușesc în nenorocire.”

(Proverbele 24:16)

La prima vedere, versetul pare greu de înțeles.

Ne-am aștepta ca cel neprihănit să nu mai cadă.

Ne-am aștepta ca cel rău să mai aibă șansa să se ridice.

Dar Scriptura ne spune altceva.

Cel neprihănit este omul cu fața întoarsă spre Dumnezeu.

Inima lui este așezată în direcția voii lui Dumnezeu.

El nu cade din nepăsare, ci cade în lupta de a fi plăcut lui Dumnezeu.

Nu reușește mereu.

Se clatină. Alunecă. Obosește.

Dar nu se dă bătut.

Nu acceptă să trăiască oricum.

În adâncul lui există o dorință sinceră: să fie pe placul lui Dumnezeu.

De aceea, chiar dacă cade, se ridică.

Se ridică pentru că Dumnezeu îi întinde mâna.

Și Dumnezeu îi întinde mâna pentru că vede dorința inimii lui.

Nu la fel este cu cel rău.

Inima lui este îndreptată spre nelegiuire.

Ochii lui nu privesc spre Dumnezeu, ci spre păcat.

De aceea Biblia nu spune că el „cade”, ci că se prăbușește.

Se prăbușește pentru că nu are rădăcină în Dumnezeu.

Se prăbușește pentru că nu vrea să privească spre El.

Poate că astăzi nu este o zi ușoară pentru tine.

Ai vrut să fii mai bun. Mai curat. Mai aproape de Dumnezeu.

Ai ales să faci voia Lui, dar te-ai clătinat. Ai alunecat.

Și acum te simți confuz și vinovat.

Ridică-te.

Ridică-te și mergi înainte în alergarea credinței.

Cu fiecare pas ești mai aproape.

Cu fiecare luptă ești mai puternic.

Cu fiecare căzătură ești mai înțelept.

Scutură praful.

Întinde mâna spre Hristos.

Și, prin puterea Lui, continuă să mergi pe Calea credinței.

Nu căderea te definește, ci direcția în care te ridici.

EDITORIAL · DANIEL 9:3

Ce este semnul crucii din cenușă pe frunte?

Florin Ianovici

Este denumit și Miercurea Cenușii.

Dar ce este ea cu adevărat? Și, mai ales, ce spune Dumnezeu despre ceea ce simbolizează?

În primele secole creștine, credincioșii au simțit nevoia unei perioade de pregătire pentru Paște, o perioadă de post și rugăciune, inspirată de cele 40 de zile petrecute de Domnul Isus în pustie. Această perioadă nu a fost la început uniformă, dar, în timp, s-a stabilizat ca un post de 40 de zile.

Pentru că duminicile nu erau considerate zile de post, începutul acestei perioade a fost mutat mai devreme, ajungându-se la ziua de miercuri care precede prima duminică a Postului Mare.

În același timp, Biserica a preluat din limbajul biblic al pocăinței gestul cenușii – un simbol al smereniei și al conștientizării fragilității omului. În Evul Mediu, acest gest a devenit ritual public, iar în anul 1091, în cadrul unui sinod al Bisericii Catolice, practica a fost standardizată.

Astfel s-a conturat ceea ce astăzi numim Miercurea Cenușii: un început de post, marcat de un simbol vizibil al pocăinței.

Cenușa, în Biblie, era un semn al durerii pentru păcat. „Și mi-am întors fața spre Domnul Dumnezeu ca să-L caut cu rugăciune și cereri, postind în sac și cenușă.” - Daniel 9:3

În cadrul slujbei, preotul pune cenușă pe fruntea credincioșilor, în formă de cruce, spunând de obicei:

„Adu-ți aminte că ești țărână și în țărână te vei întoarce”

„Pocăiește-te și crede în Evanghelie.”

Cenușa simbolizează:

• fragilitatea vieții omului

• trecerea timpului

• nevoia de pocăință

În Biblie, cenușa era semn de smerenie și de durere pentru păcat (ex: Iov 42:6, Daniel 9:3 –).

Mai multe personalități precum secretarul de stat al SUA, Marco Rubio, actorul Mark Wahlberg, au apărut public cu semnul crucii pe frunte, făcut din cenușă.

Un gest de cutezanță în a mărturisi public credința.

Scriptura încurajează postul, smerenia, pocăința. Dar Scriptura mută accentul dinspre gest spre inimă.

„Întoarceți-vă la Mine cu toată inima... sfâșiați-vă inimile, nu hainele.” (Ioel 2:12–13,)

Miercurea Cenușii este o tradiție a oamenilor.

Pocăința este o poruncă a lui Dumnezeu.

Cenușa trece.

Postul se încheie.

Calendarul se schimbă.

Dar ceea ce rămâne pentru veșnicie este starea inimii.

CASETA REDACȚIONALĂ

Publicație
Revista Renovatio, revistă lunară de gând creștin, Anul I, Nr. 2 – februarie 2026

Editor
Asociația Creștină Renovatio, CIF 38766448, sediul social: Str. Izbiceni nr. 5, Sector 1, București

Colectivul redacțional
Redactor-șef: Florin Ianovici
Redactor: Gabriel Marin

Adresa redacției
Str. Izbiceni nr. 5, Sector 1, București

E-mail
contact@misiunearenovatio.ro

Periodicitate
lunară, apariție continuă, online: https://misiunearenovatio.ro/revista/